

מסורת הש"ס

(א) מעילה י"ט ע"ג, (ב) שנת
א, (ג) ונקח י"ד, (ד) ז' ליל
הגלוה, (ה) ויקרא י"ג,
(ו) ושי' לע"ב, (ז) ונבטח
כט, (ח) רש"ל ממק' כהנ'
הג, (ט) ס"א פ"ב צבור,

תורה אור השלם

- 1 זאת התורה אדם כי ימות באהל כל הבא אל האהל וכל אשר באהל יקרא שבעת ימים:
- 2 ופרש' את האהל על המשכן וישם את מכסה האהל עליו מלקעלה כאשר עשה יי את משה: שמות מ ט
- 3 וְעִשִׂיתָ אֶת הַקִּרְשִׁים לַמִּשְׁכָּן עֵצִי עֲמֻדִים: שמות כו טו
- 4 וְעִשִׂיתָ מִכְסֵה לְאֹהֶל עֶרְת אֵילִם מֵאֲדָמִים וּמִכְסֵה עֶרְת תְּחָשִׁים מִלְקַעְלָה: שמות כו יד
- 5 וְשָׂאֵן אֶת יְרֵיעֹת הַבְּהֵמָה וְאֶת אֹהֶל מוֹעֵד מִכְסוֹ וּמִכְסֵה הַחֹשֶׁךְ אֲשֶׁר עָלָיו מִלְקַעְלָה וְאֶת קֹפֶר פֶּתַח אֹהֶל מוֹעֵד: מדרב"ד כ ב
- 6 או בשתי או בעור לפשתים ולצמר או בעור או בקל ומלאכת עור: ויקרא יב מח
- 7 וכל אשר יפל עליו מותם בנותם יקרא מכל כלי עץ או בגד או עור או שק כל כלי אשר יעשה מלאכה בהם במים יקרא וקרא עד הקרב וטהר: ויקרא יב יב

לעזי רש"י

רש"י י"ט ע"ג, ש"ס מותילים.

מוסף רש"י

אהל אהל ריבה. אהלים טובא כתיב בפסוק פרה (סוכה כא).

תוס' ישנים

(א) הקשה מהר"ם מה שא"ל אהל ריבה לנף מק"ו מטעם של עוים דלא ממלא כנענים מנמא כהנא המעט שאין חוטם כפול שש דמטעם נגעים לא כ"ש ומי דהבא קיימין ארבע דרי"א דלת ליה ק"ו מדעני כמק"ו עור בהמה טעמה מהו ומי אהל לנף ק"ו דכתיב אהל דהקשה מהר"ם: (ב) נראה ק"ט דכל כלי עור דכתיב כמת וסכנת וזע דלתי לנרעה חריפה ולא לעור בהמה טעמה דל"כ מק"ו אמאי איתערין למתכנייהו דלתי כנ"ש דכנז ועור משתלים: (ג) דלא כהנא חיי יריעות שש משנ' ועל המשכן שני על הקרשים הן אף הקרשים קרויים משכן:

ריבנו הגנאל

משכן כתיב בתוך זאת התורה אדם כי ימות באהל וכתבי המשכן, מה להלן של ותכלת, וכן צמר ופשתים, כיון אהל צמר ופשתים, כיון דילין אהל צמר ופשתים מואל משכן. בעי' ר' אליעזר עור בהמה טעמה מהו ששטמא באהל המת. ומביעאי ליה תחש שיהיה בימי משה טהור היה או טמא היה ומפרש רב יוסף גניא, לא הוכשרו למלאכת מים אלא עור בהמה טהורה בלבד. איני רואה יתחייב דומה כמין תלא אילן ותלא אילן טמא הוא. ושניין דומה לו שיש לו גוונין הרבה כמותו, אבל טהור הוא. רבה אמר עור בהמה טמאה דמטמאה באהל המת אתי בק"ו מנגעים, דהניא היה לו לומר עור, למה כתב בעור, לרבות עור בהמה טמאה ושליקה שיש בהן שטמאה בנגעים. קיצין מכולן, פי' כגון שנטל מהו מזור רצועה וריבון ועשאן אחד, מנין ששטמא בנגעים ת"ל או בכל מלאכת עור. פי' שלקה ביד כהן, כגון שהחזיק הכהן בעור לבודקו ועורו כבדי לקח בערעת אלאהר. איכא למיפרך מה לנגעים שכן מטמאין שרוע וטרי כו'. מה להצד השוה שבהן שכן טומאתן פחות מכוית הבגדים טומאתן בכגדים ודורשין בכעדרשה. אלא

במה מדליקין פרק שני שבת

משכן. דלא הוה ציה שום יולא מן העץ אלא פשתן כדכתיב עשר יריעות שש משור: שורין. רטור"ש בלע"ו דכתיב משור: וחוטן כפול ששה. כדאמרין צ"ל זא לו דסדר יומא (דף ע"א): דכתיב שנאמר זכין שש חוטן כפול ששה. ואי קשיא כיון דליף משכן כלים ואדם שמתא גג הצית וכל שאר האהלים דלא דמו למשכן מנגלן דמטמו בצפרי"ג תניא מנין לעשות שאר המאהילים כאהל חמרת מה מזורע הקל עשה צו כל המאהיל כו': אף כהן קרשים. ואימא דעין נמי איקרי אהל: משכן קרוי משכן. כגון עשר יריעות שש משור ומשכן איקרי אהל דכתיב (שמות לג) את משכן אהל מועד: הכי נמי. דמכסה עורות לאו אהל ולענין טומאה נמי לא מקבל: הספא עור צהמה טהור. כגון אילים מאלדמים: מה חסרון. עשתי עשרה יריעות עוים לאלה על המשכן. דמשכן היינו עשר יריעות המחוברות צקריי וזה מלמעלה מהן אהל יריעות עוים ולמעלה מהן מכסה העורות: מאי קמיבעי ליה. הא ממשכן גמר לה ר' (אליעזר) לעיל צריש שמעתין והסם טהרה היא דהוי למלאכת משכן: מכסה אחד היה. תלוי של אילים ותלוי של תחשים ולמעלה דקרא אחריויהו כתיב דבין אילים צין תחשים היה מכסה אחד מלמעלה לאלה יריעות העוים: טאל אינן. חיה טומאה היא ומנומרת בגוונין: הכי סייפתא היא: ששה. ששמה ציופיו בגוונין: עור או צבור. גבי נגעים כתיב או בעור"י והוה מלי למכתב או עור: ושלקח ציד כהן. משהרצהו ציד כהן נעשה נגע ומתלה לא היה נגע: קלן מנון. מכל האמורים בצפוק ומיכין יחד: שרשים מטמאין כעדרשה ומת צכית ונגעים ככגרים והוא פחות מכיות: אף אני אציה אהל כהנא שש עור טמא נו. כדאמר לעיל מקיש עליון למתחון דקרוי אהל: ש"ס איהי מטמאה כנגעים. דהא אמר ופשתים כתיב: מטמאה

המת מהכא דתניא ע"ר או בעור ריבה ע"ר בהמה טמאה ושלקה ביד כהן למיפרך מה לנגעים שכן שתי וערב טמא בהן אלא גמר משרצים דתניא עור אין לי אלא עור בהמה טהורה עור בהמה טמאה מנין תלמוד לומר ז' או עור ואיכא למיפרך מה לשרצים שכן מטמאין בכעדרשה נגעים יוכיחו וחזר הדין לא ראי זה כראי זה ולא ראי זה כראי זה הצד השווה שבהן שעור טמא בהן ועשה עור בהמה טמאה כעור בהמה טהורה אף אני אביא אהל המת שעור טמא בו ונעשה בו עור בהמה טמאה כעור בהמה טהורה אמר ליה רבא מברניש לרב אשי איכא למיפרך מה להצד השווה שבהן שכן מטמאין בפתות מכוית תאמר במת שאינו מטמא אלא בכיות אלא אמר רבא מברניש איקרי משכן ויש לומר דלדי המשכן איקרי ולא משכן: ריבה עור בהמה טמאה. פירש רבינו שמואל דלהכי אינטריך לרבינו עור בהמה טמאה דקתני צ"כ (פי' מוריש) אמר אין לי אלא מין בהמה דקה ונאלכ כו' דומיא דלמר שהוה דוקא של כבשים מנין לרבות עור בהמה דקה ואין נאלכת בהמה גסה נאלכת עד שתהא מרעה עורות שרשים תלמוד לומר ז' בעור צבור"ל ונראה דהא דנקט בהמה אגב אחרניי נקט דליהי לא צריא קרא דהא צשמעתין יליפין לענין טומאת אהל כל מין טהורה מאלים: ושלקה ביד כהן. מפרש נמי רבינו שמואל דליטריך לרבינו משום דכתיב והצדדי יי' ויהיה צו נגע זרעתי וגו' ודנפקא אל הכהן דמשמע דהא לא היתה צו נגע קודם שהרצהו לכהן שטור: ששן שתי וערב טמא בהן. ומה שאין צו נגע דנפקא אל הכהן דמשמע אשה (לקמן דף ע"ג): אלא גמר משרצים דתניא אין לי אלא עור שרץ בהמה טהורה. ומה מנגלן דליידי קרא בעור בהמה טהורה ויש לומר כמו כהן נגעים דהכא כתיב שק ויה"א מה שק מין בהמה דקה ונאלכ דכתיב צ"כ ולקמן דשק הוי דבר הבא מן העוים אף עור מין בהמה דקה ונאלכ אע"ג דכתיב מרעה אף שק הבא"ל מחזיר שהוא דבר טמא אפי"ה הוה אמניא דלא הוקשה עור אלא למשמעות דשק דהיינו"ס של עוים ולא הוקש למאי דמרי צק"ל לך אינטריך ריבוי. הכי פורט: מה לשרצים. וליכא למיפרך שטמא מת כעדרשה מק"ו דהא כל שיעורים הם הלכה למשה מסיני וקשה לר"י וילף"ל מת משתלים בגזירה שוה דכנז ועור"ל כדאמר לקמן צפוק בהמה אשה (ג"ס ע"ט) ואומר ר"י משום דג"ס דאהל אהל ממשכן"ל סתרה לה"כ לך אינטריך ריבוי ועוד י"ל דג"ס לא איירי"ל בטומאת אהל [המת] ועלמה מחובר: אחיא

במה מדליקין פרק שני שבת

ויפרוש את האהל וגו'. תימה לר"י מנא ליה דהאי אהל היינו שש משור אימא היינו יריעות עוים דאשכחנא צהדיא דאיקרי אהל כדכתיב ועשית יריעות עוים לאלה על המשכן וכן משמע פשטיה דקרא ויפרוש את האהל דהיינו יריעות עוים על המשכן"ל דהיינו שש משור כדכתיב ואת המשכן תעשה עשר יריעות שש משור ויש לומר דליק משום דקרא כתיב צהקמת המשכן וחשיב לעיל צבדר הקמת דמתחלה נתן אלדניס (ואח"כ עמודים) ה' ואחר כך הקרשים וכתבי אחר הקרשים ויפרוש את האהל"ל משמע היינו יריעות המתחמות שהם שש משור דהם מתלה הפרשה"ל ומימה דלמאי לא יליף מהא דמשכן היינו יריעות שש משור כדכתיב ואת המשכן תעשה וגו' ומשכן איקרי אהל דכתיב את משכן אהל מועד ושמה אהאי קרא סמך: אמר בן ג"ש מאי אהני ליה. והא דלמר כל פומה טפה מציא את הטומאה היינו מק"ו מנזורע כלייף צפריי וכדפי' צקוטורס וא"ת והיכי יליף נימא דיו כמזרע שלא יטמא אלא טומאת ערב דווקא צעומת או ציושב ולא עוברי כדתינא כמסכת נגעים ומייתי לה "ווצפ"ק דקדושין (ד' לג): טמא יושב חמת האילין וטהור עובר טמא כו' וי"ל דלניו אלא גילוי מילתא צעלמא אפילו ממוכרת דדוקא פשתן ולא שאר יולא מן העץ ולענין אהל שאינו עשוי צדי אדם לרבי יהודה צפ"ב דסוכה (דף כ"א) ושם דלא מנינן לנילף מנזורע דלא אשכחן ציה קרא לא למעט ולא לרבות (ט) אהל שאינו עשוי לרביי פשמים אפי' בלא קרשים. מוס' ה"ש. דגבי חן, לא שיך לרבות. מוס' ה"ש. א' ולא רבה אהל אלא לענין שאר דברים. רש"י. ב' ג' מוס' ה"ש: עור בעור. ג' דאפי' אם נגע במת אינו מטמא טמאה כ"ש באהל. מוס' ה"ש. ד' משער. מוס' ה"ש. טו. צמר. מוס' ה"ש. טז. בהמה טמאה. ובאהל לרבות. מוס' ה"ש. ו' עור בהמה טהורה דהיינו עורות אילים. לפיכך היה אומר דאף כהן עור בהמה טהורה. ו' עור בהמה טמאה באהל. מוס' ה"ש. ו' האמור בשניהם שרוא מופנה לגי'י. רש"י. טו. ונימא מה להלן טמא אף כהן דהא אהל טמא אף כהן יקריב גי'ש לגמרי דיינין ומופנה מנין צדידים הוא ואין משיבים עליה. רש"י. כ. דמיידי בעור בהמה טהורה. רש"י. כ"א. לג"ש דכנז ובעור ושרצים, לא בעי למילתא בגי'ש. רש"י. כ"ב. אלא בכנז, ולא. מוס' ה"ש.

ממשכן כתיב הכא וזאת התורה אדם כי ימות באהל וכתבי התם ויפרוש את האהל על המשכן מה להלן של פשתן קרוי אהל אף כאן של פשתן קרוי אהל אי מה להלן שזורין וחוטן כפול ו' אף כאן שזורין וחוטן כפול ו' ת"ל א' אהל אהל ריבה אי אהל אהל ריבה אפילו כל מילי נמי אם כן גזירה שוה מאי אהני ליה ואימא מה להלן קרשים אף כאן קרשים אמר קרא ועשית קרשים למשכן במשכן קרוי משכן ואין קרשים קרויין משכן אלא מעתה ועשית מכסה לאהל הכי נמי מכסה לא איקרי אהל אלא הא דבעי רבי אליעזר עור בהמה טמאה מהו שיטמא באהל המת השתא עור בהמה טהורה לא מטמא עור בהמה טמאה מיבעיא שאני התם דהדר אהדריה קרא דכתיב ונשא את יריעות המשכן ואת אהל מועד מכסהו ומכסה התחש אשר עליו מוקיש עליון לתחתון מה תחתון קרוי אהל אף עליון קרוי אהל: גופא בעי רבי אליעזר יעור בהמה טמאה מהו שיטמא טומאת אהלין מאי קמיבעיא ליה אמר רב אדא בר אבהו תחש שהיה בימי משה קמיבעיא ליה טמא היה או טהור היה אמר רב יוסף מאי תיבעי ליה תנינא לא הוכשרו למלאכת שמים אלא עור בהמה טהורה בלבד מתיב רבי אבא רבי יהודה אומר שני מכסאות היו אחד של עורות אילים מאדמים ואחד של עורות תחשים רבי נחמיה אומר מכסה אחד היה ודומה כמין תלא אילן והא תלא אילן טמא הוא ה"ק כמין תלא אילן הוא שיש בו גוונין הרבה ולא תלא אילן דאילו התם טמא והכא טהור * א"ר יוסף א"ה היינו דמתגומינן ססגונא ששש בגוונין הרבה רבא אמר עור בהמה טמאה דמטמא באהל המת מהכא דתניא ע"ר או בעור ריבה ע"ר בהמה טמאה ושלקה ביד כהן למיפרך מה לנגעים שכן שתי וערב טמא בהן אלא גמר משרצים דתניא עור אין לי אלא עור בהמה טהורה עור בהמה טמאה מנין תלמוד לומר ז' או עור ואיכא למיפרך מה לשרצים שכן מטמאין בכעדרשה נגעים יוכיחו וחזר הדין לא ראי זה כראי זה ולא ראי זה כראי זה הצד השווה שבהן שעור טמא בהן ועשה עור בהמה טמאה כעור בהמה טהורה אמר ליה רבא מברניש לרב אשי איכא למיפרך מה להצד השווה שבהן שכן מטמאין בפתות מכוית תאמר במת שאינו מטמא אלא בכיות אלא אמר רבא מברניש איקרי משכן ויש לומר דלדי המשכן איקרי ולא משכן: ריבה עור בהמה טמאה. פירש רבינו שמואל דלהכי אינטריך לרבינו עור בהמה טמאה דקתני צ"כ (פי' מוריש) אמר אין לי אלא מין בהמה דקה ונאלכ כו' דומיא דלמר שהוה דוקא של כבשים מנין לרבות עור בהמה דקה ואין נאלכת בהמה גסה נאלכת עד שתהא מרעה עורות שרשים תלמוד לומר ז' בעור צבור"ל ונראה דהא דנקט בהמה אגב אחרניי נקט דליהי לא צריא קרא דהא צשמעתין יליפין לענין טומאת אהל כל מין טהורה מאלים: ושלקה ביד כהן. מפרש נמי רבינו שמואל דליטריך לרבינו משום דכתיב והצדדי יי' ויהיה צו נגע זרעתי וגו' ודנפקא אל הכהן דמשמע דהא לא היתה צו נגע קודם שהרצהו לכהן שטור: ששן שתי וערב טמא בהן. ומה שאין צו נגע דנפקא אל הכהן דמשמע אשה (לקמן דף ע"ג): אלא גמר משרצים דתניא אין לי אלא עור שרץ בהמה טהורה. ומה מנגלן דליידי קרא בעור בהמה טהורה ויש לומר כמו כהן נגעים דהכא כתיב שק ויה"א מה שק מין בהמה דקה ונאלכ דכתיב צ"כ ולקמן דשק הוי דבר הבא מן העוים אף עור מין בהמה דקה ונאלכ אע"ג דכתיב מרעה אף שק הבא"ל מחזיר שהוא דבר טמא אפי"ה הוה אמניא דלא הוקשה עור אלא למשמעות דשק דהיינו"ס של עוים ולא הוקש למאי דמרי צק"ל לך אינטריך ריבוי. הכי פורט: מה לשרצים. וליכא למיפרך שטמא מת כעדרשה מק"ו דהא כל שיעורים הם הלכה למשה מסיני וקשה לר"י וילף"ל מת משתלים בגזירה שוה דכנז ועור"ל כדאמר לקמן צפוק בהמה אשה (ג"ס ע"ט) ואומר ר"י משום דג"ס דאהל אהל ממשכן"ל סתרה לה"כ לך אינטריך ריבוי ועוד י"ל דג"ס לא איירי"ל בטומאת אהל [המת] ועלמה מחובר: אחיא

רב נסים גאון

איה מהלן שזורין וחוטן כפול ו' אף כאן שזורין וחוטן כפול ו' ונמצא עור עיקר במס' דיומא בפרק יבא לו כהן גדול (דף ע"א) ת"ר בגדים שנאמר בהן שש חוטן כפול ו' וכו', ואמרו קראי כמה הוה שריתא חד לגופיה וכתבנא ניהו, וחד שיהו שזורין, וחד לחוטן שיהא כפול ו'. ומהנה יודע לנו כי כל בגד שכתב בהן שש העשויים במשכן היו שזורין וחוטן כפול ו'. האמר במת שאני מטמא אלא בכיות. עיקר דילה בספרי הנוגע במת יכול כל שהוא וכו', אחר שרבה הכותב מיעט, אמרו כוית מן המת טמא כשן היא תחלה בייחוד. ובמשנה במסכת אהלות בפרק ב' אלו מטמאין אהלות המת וכיות מן המת, ולא היה ביניהם הפרש והוא ככך פירושו בפרק ג' כוית מן המת פתחו בטפה והמת פתחו ב' טפחים. ובתוספתא בראש סדר טהרות חזרם בכיות (מוה) [מן] המת שכיות פתחו בטפה ומה פתחו ב' טפחים. ובתוספתא דמגילה בפרק א' אין בין כוית מן המת למת אלא שכיות מן המת פתחו ב' טפחים.

שמואל דלהכי אינטריך לרבינו עור בהמה טמאה דקתני צ"כ (פי' מוריש) אמר אין לי אלא מין בהמה דקה ונאלכ כו' דומיא דלמר שהוה דוקא של כבשים מנין לרבות עור בהמה דקה ואין נאלכת בהמה גסה נאלכת עד שתהא מרעה עורות שרשים תלמוד לומר ז' בעור צבור"ל ונראה דהא דנקט בהמה אגב אחרניי נקט דליהי לא צריא קרא דהא צשמעתין יליפין לענין טומאת אהל כל מין טהורה מאלים: ושלקה ביד כהן. מפרש נמי רבינו שמואל דליטריך לרבינו משום דכתיב והצדדי יי' ויהיה צו נגע זרעתי וגו' ודנפקא אל הכהן דמשמע דהא לא היתה צו נגע קודם שהרצהו לכהן שטור: ששן שתי וערב טמא בהן. ומה שאין צו נגע דנפקא אל הכהן דמשמע אשה (לקמן דף ע"ג): אלא גמר משרצים דתניא אין לי אלא עור שרץ בהמה טהורה. ומה מנגלן דליידי קרא בעור בהמה טהורה ויש לומר כמו כהן נגעים דהכא כתיב שק ויה"א מה שק מין בהמה דקה ונאלכ דכתיב צ"כ ולקמן דשק הוי דבר הבא מן העוים אף עור מין בהמה דקה ונאלכ אע"ג דכתיב מרעה אף שק הבא"ל מחזיר שהוא דבר טמא אפי"ה הוה אמניא דלא הוקשה עור אלא למשמעות דשק דהיינו"ס של עוים ולא הוקש למאי דמרי צק"ל לך אינטריך ריבוי. הכי פורט: מה לשרצים. וליכא למיפרך שטמא מת כעדרשה מק"ו דהא כל שיעורים הם הלכה למשה מסיני וקשה לר"י וילף"ל מת משתלים בגזירה שוה דכנז ועור"ל כדאמר לקמן צפוק בהמה אשה (ג"ס ע"ט) ואומר ר"י משום דג"ס דאהל אהל ממשכן"ל סתרה לה"כ לך אינטריך ריבוי ועוד י"ל דג"ס לא איירי"ל בטומאת אהל [המת] ועלמה מחובר: אחיא

שמואל דלהכי אינטריך לרבינו עור בהמה טמאה דקתני צ"כ (פי' מוריש) אמר אין לי אלא מין בהמה דקה ונאלכ כו' דומיא דלמר שהוה דוקא של כבשים מנין לרבות עור בהמה דקה ואין נאלכת בהמה גסה נאלכת עד שתהא מרעה עורות שרשים תלמוד לומר ז' בעור צבור"ל ונראה דהא דנקט בהמה אגב אחרניי נקט דליהי לא צריא קרא דהא צשמעתין יליפין לענין טומאת אהל כל מין טהורה מאלים: ושלקה ביד כהן. מפרש נמי רבינו שמואל דליטריך לרבינו משום דכתיב והצדדי יי' ויהיה צו נגע זרעתי וגו' ודנפקא אל הכהן דמשמע דהא לא היתה צו נגע קודם שהרצהו לכהן שטור: ששן שתי וערב טמא בהן. ומה שאין צו נגע דנפקא אל הכהן דמשמע אשה (לקמן דף ע"ג): אלא גמר משרצים דתניא אין לי אלא עור שרץ בהמה טהורה. ומה מנגלן דליידי קרא בעור בהמה טהורה ויש לומר כמו כהן נגעים דהכא כתיב שק ויה"א מה שק מין בהמה דקה ונאלכ דכתיב צ"כ ולקמן דשק הוי דבר הבא מן העוים אף עור מין בהמה דקה ונאלכ אע"ג דכתיב מרעה אף שק הבא"ל מחזיר שהוא דבר טמא אפי"ה הוה אמניא דלא הוקשה עור אלא למשמעות דשק דהיינו"ס של עוים ולא הוקש למאי דמרי צק"ל לך אינטריך ריבוי. הכי פורט: מה לשרצים. וליכא למיפרך שטמא מת כעדרשה מק"ו דהא כל שיעורים הם הלכה למשה מסיני וקשה לר"י וילף"ל מת משתלים בגזירה שוה דכנז ועור"ל כדאמר לקמן צפוק בהמה אשה (ג"ס ע"ט) ואומר ר"י משום דג"ס דאהל אהל ממשכן"ל סתרה לה"כ לך אינטריך ריבוי ועוד י"ל דג"ס לא איירי"ל בטומאת אהל [המת] ועלמה מחובר: אחיא

שמואל דלהכי אינטריך לרבינו עור בהמה טמאה דקתני צ"כ (פי' מוריש) אמר אין לי אלא מין בהמה דקה ונאלכ כו' דומיא דלמר שהוה דוקא של כבשים מנין לרבות עור בהמה דקה ואין נאלכת בהמה גסה נאלכת עד שתהא מרעה עורות שרשים תלמוד לומר ז' בעור צבור"ל ונראה דהא דנקט בהמה אגב אחרניי נקט דליהי לא צריא קרא דהא צשמעתין יליפין לענין טומאת אהל כל מין טהורה מאלים: ושלקה ביד כהן. מפרש נמי רבינו שמואל דליטריך לרבינו משום דכתיב והצדדי יי' ויהיה צו נגע זרעתי וגו' ודנפקא אל הכהן דמשמע דהא לא היתה צו נגע קודם שהרצהו לכהן שטור: ששן שתי וערב טמא בהן. ומה שאין צו נגע דנפקא אל הכהן דמשמע אשה (לקמן דף ע"ג): אלא גמר משרצים דתניא אין לי אלא עור שרץ בהמה טהורה. ומה מנגלן דליידי קרא בעור בהמה טהורה ויש לומר כמו כהן נגעים דהכא כתיב שק ויה"א מה שק מין בהמה דקה ונאלכ דכתיב צ"כ ולקמן דשק הוי דבר הבא מן העוים אף עור מין בהמה דקה ונאלכ אע"ג דכתיב מרעה אף שק הבא"ל מחזיר שהוא דבר טמא אפי"ה הוה אמניא דלא הוקשה עור אלא למשמעות דשק דהיינו"ס של עוים ולא הוקש למאי דמרי צק"ל לך אינטריך ריבוי. הכי פורט: מה לשרצים. וליכא למיפרך שטמא מת כעדרשה מק"ו דהא כל שיעורים הם הלכה למשה מסיני וקשה לר"י וילף"ל מת משתלים בגזירה שוה דכנז ועור"ל כדאמר לקמן צפוק בהמה אשה (ג"ס ע"ט) ואומר ר"י משום דג"ס דאהל אהל ממשכן"ל סתרה לה"כ לך אינטריך ריבוי ועוד י"ל דג"ס לא איירי"ל בטומאת אהל [המת] ועלמה מחובר: אחיא

שמואל דלהכי אינטריך לרבינו עור בהמה טמאה דקתני צ"כ (פי' מוריש) אמר אין לי אלא מין בהמה דקה ונאלכ כו' דומיא דלמר שהוה דוקא של כבשים מנין לרבות עור בהמה דקה ואין נאלכת בהמה גסה נאלכת עד שתהא מרעה עורות שרשים תלמוד לומר ז' בעור צבור"ל ונראה דהא דנקט בהמה אגב אחרניי נקט דליהי לא צריא קרא דהא צשמעתין יליפין לענין טומאת אהל כל מין טהורה מאלים: ושלקה ביד כהן. מפרש נמי רבינו שמואל דליטריך לרבינו משום דכתיב והצדדי יי' ויהיה צו נגע זרעתי וגו' ודנפקא אל הכהן דמשמע דהא לא היתה צו נגע קודם שהרצהו לכהן שטור: ששן שתי וערב טמא בהן. ומה שאין צו נגע דנפקא אל הכהן דמשמע אשה (לקמן דף ע"ג): אלא גמר משרצים דתניא אין לי אלא עור שרץ בהמה טהורה. ומה מנגלן דליידי קרא בעור בהמה טהורה ויש לומר כמו כהן נגעים דהכא כתיב שק ויה"א מה שק מין בהמה דקה ונאלכ דכתיב צ"כ ולקמן דשק הוי דבר הבא מן העוים אף עור מין בהמה דקה ונאלכ אע"ג דכתיב מרעה אף שק הבא"ל מחזיר שהוא דבר טמא אפי"ה הוה אמניא דלא הוקשה עור אלא למשמעות דשק דהיינו"ס של עוים ולא הוקש למאי דמרי צק"ל לך אינטריך ריבוי. הכי פורט: מה לשרצים. וליכא למיפרך שטמא מת כעדרשה מק"ו דהא כל שיעורים הם הלכה למשה מסיני וקשה לר"י וילף"ל מת משתלים בגזירה שוה דכנז ועור"ל כדאמר לקמן צפוק בהמה אשה (ג"ס ע"ט) ואומר ר"י משום דג"ס דאהל אהל ממשכן"ל סתרה לה"כ לך אינטריך ריבוי ועוד י"ל דג"ס לא איירי"ל בטומאת אהל [המת] ועלמה מחובר: אחיא

שמואל דלהכי אינטריך לרבינו עור בהמה טמאה דקתני צ"כ (פי' מוריש) אמר אין לי אלא מין בהמה דקה ונאלכ כו' דומיא דלמר שהוה דוקא של כבשים מנין לרבות עור בהמה דקה ואין נאלכת בהמה גסה נאלכת עד שתהא מרעה עורות שרשים תלמוד לומר ז' בעור צבור"ל ונראה דהא דנקט בהמה אגב אחרניי נקט דליהי לא צריא קרא דהא צשמעתין יליפין לענין טומאת אהל כל מין טהורה מאלים: ושלקה ביד כהן. מפרש נמי רבינו שמואל דליטריך לרבינו משום דכתיב והצדדי יי' ויהיה צו נגע זרעתי וגו' ודנפקא אל הכהן דמשמע דהא לא היתה צו נגע קודם שהרצהו לכהן שטור: ששן שתי וערב טמא בהן. ומה שאין צו נגע דנפקא אל הכהן דמשמע אשה (לקמן דף ע"ג): אלא גמר משרצים דתניא אין לי אלא עור שרץ בהמה טהורה. ומה מנגלן דליידי קרא בעור בהמה טהורה ויש לומר כמו כהן נגעים דהכא כתיב שק ויה"א מה שק מין בהמה דקה ונאלכ דכתיב צ"כ ולקמן דשק הוי דבר הבא מן העוים אף עור מין בהמה דקה ונאלכ אע"ג דכתיב מרעה אף שק הבא"ל מחזיר שהוא דבר טמא אפי"ה הוה אמניא דלא הוקשה עור אלא למשמעות דשק דהיינו"ס של עוים ולא הוקש למאי דמרי צק"ל לך אינטריך ריבוי. הכי פורט: מה לשרצים. וליכא למיפרך שטמא מת כעדרשה מק"ו דהא כל שיעורים הם הלכה למשה מסיני וקשה לר"י וילף"ל מת משתלים בגזירה שוה דכנז ועור"ל כדאמר לקמן צפוק בהמה אשה (ג"ס ע"ט) ואומר ר"י משום דג"ס דאהל אהל ממשכן"ל סתרה לה"כ לך אינטריך ריבוי ועוד י"ל דג"ס לא איירי"ל בטומאת אהל [המת] ועלמה מחובר: אחיא

שמואל דלהכי אינטריך לרבינו עור בהמה טמאה דקתני צ"כ (פי' מוריש) אמר אין לי אלא מין בהמה דקה ונאלכ כו' דומיא דלמר שהוה דוקא של כבשים מנין לרבות עור בהמה דקה ואין נאלכת בהמה גסה נאלכת עד שתהא מרעה עורות שרשים תלמוד לומר ז' בעור צבור"ל ונראה דהא דנקט בהמה אגב אחרניי נקט דליהי לא צריא קרא דהא צשמעתין יליפין לענין טומאת אהל כל מין טהורה מאלים: ושלקה ביד כהן. מפרש נמי רבינו שמואל דליטריך לרבינו משום דכתיב והצדדי יי' ויהיה צו נגע זרעתי וגו' ודנפקא אל הכהן דמשמע דהא לא היתה צו נגע קודם שהרצהו לכהן שטור: ששן שתי וערב טמא בהן. ומה שאין צו נגע דנפקא אל הכהן דמשמע אשה (לקמן דף ע"ג): אלא גמר משרצים דתניא אין לי אלא עור שרץ בהמה טהורה. ומה מנגלן דליידי קרא בעור בהמה טהורה ויש לומר כמו כהן נגעים דהכא כתיב שק ויה"א מה שק מין בהמה דקה ונאלכ דכתיב צ"כ ולקמן דשק הוי דבר הבא מן העוים אף עור מין בהמה דקה ונאלכ אע"ג דכתיב מרעה אף שק הבא"ל מחזיר שהוא דבר טמא אפי"ה הוה אמניא דלא הוקשה עור אלא למשמעות דשק דהיינו"ס של עוים ולא הוקש למאי דמרי צק"ל לך אינטריך ריבוי. הכי פורט: מה לשרצים. וליכא למיפרך שטמא מת כעדרשה מק"ו דהא כל שיעורים הם הלכה למשה מסיני וקשה לר"י וילף"ל מת משתלים בגזירה שוה דכנז ועור"ל כדאמר לקמן צפוק בהמה אשה (ג"ס ע"ט) ואומר ר"י משום דג"ס דאהל אהל ממשכן"ל סתרה לה"כ לך אינטריך ריבוי ועוד י"ל דג"ס לא איירי"ל בטומאת אהל [המת] ועלמה מחובר: אחיא

שמואל דלהכי אינטריך לרבינו עור בהמה טמאה דקתני צ"כ (פי' מוריש) אמר אין לי אלא מין בהמה דקה ונאלכ כו' דומיא דלמר שהוה דוקא של כבשים מנין לרבות עור בהמה דקה ואין נאלכת בהמה גסה נאלכת עד שתהא מרעה עורות שרשים תלמוד לומר ז' בעור צבור"ל ונראה דהא דנקט בהמה אגב אחרניי נקט דליהי לא צריא קרא דהא צשמעתין יליפין לענין טומאת אהל כל מין טהורה מאלים: ושלקה ביד כהן. מפרש נמי רבינו שמואל דליטריך לרבינו משום דכתיב והצדדי יי' ויהיה צו נגע זרעתי וגו' ודנפקא אל הכהן דמשמע דהא לא היתה צו נגע קודם שהרצהו לכהן שטור: ששן שתי וערב טמא בהן. ומה שאין צו נגע דנפקא אל הכהן דמשמע אשה (לקמן דף ע"ג): אלא גמר משרצים דתניא אין לי אלא עור שרץ בהמה טהורה. ומה מנגלן דליידי קרא בעור בהמה טהורה ויש לומר כמו כהן נגעים דהכא כתיב שק ויה"א מה שק מין בהמה דקה ונאלכ דכתיב צ"כ ולקמן דשק הוי דבר הבא מן העוים אף עור מין בהמה דקה ונאלכ אע"ג דכתיב מרעה אף שק הבא"ל מחזיר שהוא דבר טמא אפי"ה הוה אמניא דלא הוקשה עור אלא למשמעות דשק דהיינו"ס של עוים ולא הוקש למאי דמרי צק"ל לך אינטריך ריבוי. הכי פורט: מה לשרצים. וליכא למיפרך שטמא מת כעדרשה מק"ו דהא כל שיעורים הם הלכה למשה מסיני וקשה לר"י וילף"ל מת משתלים בגזירה שוה דכנז ועור"ל כדאמר לקמן צפוק בהמה אשה (ג"ס ע"ט) ואומר ר"י משום דג"ס דאהל אהל ממשכן"ל סתרה לה"כ לך אינטריך ריבוי ועוד י"ל דג"ס לא איירי"ל בטומאת אהל [המת] ועלמה מחובר: אחיא

שמואל דלהכי אינטריך לרבינו עור בהמה טמאה דקתני צ"כ (פי' מוריש) אמר אין לי אלא מין בהמה דקה ונאלכ כו' דומיא דלמר שהוה דוקא של כבשים מנין לרבות עור בהמה דקה ואין נאלכת בהמה גסה נאלכת עד שתהא מרעה עורות שרשים תלמוד לומר ז' בעור צבור"ל ונראה דהא דנקט בהמה אגב אחרניי נקט דליהי לא צריא קרא דהא צשמעתין יליפין לענין טומאת אהל כל מין טהורה מאלים: ושלקה ביד כהן. מפרש נמי רבינו שמואל דליטריך לרבינו משום דכתיב והצדדי יי' ויהיה צו נגע זרעתי וגו' ודנפקא אל הכהן דמשמע דהא לא היתה צו נגע קודם שהרצהו לכהן שטור: ששן שתי וערב טמא בהן. ומה שאין צו נגע דנפקא אל הכהן דמשמע אשה (לקמן דף ע"ג): אלא גמר משרצים דתניא אין לי אלא עור שרץ בהמה טהורה. ומה מנגלן דליידי קרא בעור בהמה טהורה ויש לומר כמו כהן נגעים דהכא כתיב שק ויה"א מה שק מין בהמה דקה ונאלכ דכתיב צ"כ ולקמן דשק הוי דבר הבא מן העוים אף עור מין בהמה דקה ונאלכ אע"ג דכתי